

Sygn. akt VI GC 31/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. K. - Federacja Rosyjska

przeciwko: W. K. właściciel Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...) w H.

o wydanie rzeczy

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. K. - Federacja Rosyjska na rzecz pozwanego W. K. właściciela Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo - Handlowego (...)

w H. kwotę 7.217,00 zł (słownie: siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 31/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 września 2013 r.

Powód (...) Sp. z o.o., z/s w Rosji wniósł pozew przeciwko W. K. o nakazanie wydania mu powierzonego do przewozu kompletnego wózka kołowego załadunkowego serii (...) model MT 1440 numer (...) o wartości 62.250,00 EURO wraz z oprzyrządowaniem zawieszonym w postaci BASKET NE 100 – 1 sztuka , (...) 2 sztuki i (...) 1 sztuka o wartości 11.294,96 EURO, albo zapłacił powodowi kwotę 73.544,96 EURO wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7.11.2011r do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W pisemnych motywach powyższego podniósł, że zgodnie z umową zawartą między stronami na podstawie przepisów Konwencji CMR, czego dowodem jest list przewozowy nr (...) pozwany w dniach 3.12.2010r i 6.12.2010r przyjął od nadawcy spółki (...) w Francji działającej na zlecenie sprzedawcy , którym była (...) Technika (...) do przewozu w/ w towar, który miał być dostarczony powodowi jako kupującemu na wskazane miejsce w (...) w K.. Przedmiotowy przewóz powód powierzył spedytorowi spółce (...) sp. z o.o. w Rosji, który następnie powierzył przewóz tych rzeczy ukraińskiemu przedsiębiorcy P. K. w Czerniowcach, a ta z kolei zleciła przewóz pozwanemu.

Rzeczy przyjęte do przewozu nigdy nie zostały wydane powodowi .

Powód jest właścicielem przedmiotowych rzeczy na podstawie kontraktu zawartego z spółką (...) na Cyprze w dniu 18.10.2006r.

Powód wzywał pozwanego o wydanie przedmiotowych rzeczy i złożenia wyjaśnień czy i komu je przekazał, lecz nie odnosiły one żadnego skutku.

Podał w dalszej kolejności ,że E. K. zaprzeczyła , aby zawarła umowę przewozu z pozwanym , choć pozwany przedłożył w toku postępowania

karnego list przewozowy z pieczętką E. K. i umowę z dnia 2.11.2010r z nią zawartą celem wykazania ,że umowę przewozu wykonał na jej zlecenie. W ocenie powoda list w/w przewozowy nie stanowi dowodu na zawarcie umowy przewozu między pozwanym a E. K..

Ponadto z pism Państwowej Służby Celnej Ukrainy i Urzędu Celnego w P. wynika ,że przedmiotowy towar nie opuścił granic Polski.

Z tych też względów pozew jest zasadny.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu od powoda na swoją rzecz (k- 127-139).

Na początku podniósł ,że powódka nie przedłożyła dowodu ,że wzywała pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Ponadto w jego ocenie nie można przyjąć ,że powódka składał reklamację w rozumieniu przepisów Konwencji CMR; powołał się w tym względzie na wyrok SN z dnia 5.12.2003r , sygn. akt IV CK 264/02. Następnie zarzucił ,że skoro takiej reklamacji nie było to roszczenie się przedawniło w oparciu o treść art. 31 ust 1 lit. b CMR i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

W dalszej kolejności podniósł ,że nigdy nie zawierał umowy przewozu z powodem ; zawarł ją natomiast z E. K. w dniu 2.11.2010r. Na jej podstawie miał dostarczyć towar do terminalu M.-S. i to wykonał, czego dowodem jest pieczętka E. K. na jego liście przewozowym.

Następnie stwierdził ,że w świetle treści art. 34 CMR nie można przyjąć ,że pozwany zawarł z powodem umowę przewozu, albowiem z twierdzeń powoda wynika, że zawarł on umowę przewozu z spółką (...) sp. z o.o. i w takiej sytuacji to ta spółka winna być wpisana w liście przewozowym jako pierwszy przewoźnik; list przewozowy znajdujący się w aktach sprawy tego wskazuje.

Podał też ,że powód nie wykazał ,że pozwany przewoził części zapasowe , albowiem przewóz wykonany przez pozwanego miał być dokonany do dnia 7.12.2010r do terminalu w M. ; w tej sytuacji w celu jego terminowego wykonania załadunek nie mógł się odbyć 6.12.2010r w Francji ; szczególnie ,że powód w dokumencie potwierdzenia wysyłki są inne numery rejestracyjne pojazdu niż te które są wskazane w liście przewozowym.

Zarzucił ,że z treści listu przewozowego nie wynika , aby powód był wymieniany jako nadawca bądź odbiorca przesyłki.

Konkludując podniósł ,że pozwany nie ma legitymacji w świetle przepisów CMR do dochodzenia odszkodowania wobec pozwanego.

W toku sprawy obie strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód i pozwany są przedsiębiorcami (dowód : wypis z jednolitego rejestru państwowego osób prawnych powoda k- 94-99).

Powód jako nabywca w dniu 18.10.2006r zawarł kontrakt z spółką (...) jako sprzedającym na zakup wymienionego w nim sprzętu wraz z częściami zapasowymi , informację techniczną i serwisową , materiały reklamowe, substancje chemiczne (dowód: kontrakt k- 38-41). Przedmiotowy kontrakt został zmieniony umową dodatkową numer 1 z dnia 10.01.2007r na podstawie której doprecyzowano sposoby płatności między stronami kontraktu (dowód: umowa dodatkowa nr 1 k- 51). W dniu 09.07.2008r w/w strony zawarły umowę dodatkową numer 2 do kontraktu z dnia 18.10.2006r w której określono formy płatności między stronami kontraktu

(dowód: umowa dodatkowa nr 2 k- 48). W dniu 18.11.2010r zawarto aneks nr (...) do w/w kontraktu w zakresie określenia wzoru zamówienia na zakup (dowód: aneks nr (...) k- 42). W dniu 23.12.2010r zawarto umowę dodatkową do przedmiotowego kontraktu mocą której wskazano ,iż kontrakt z dnia 18.10.2006r nabiera mocy prawnej od daty podpisania do dnia 31.12.2015r (dowód: umowa dodatkowa k- 45).

W dniu 2.11.2010r pozwany zawarł z przedsiębiorcą K. E. J. umowę - zamówienie na podstawie której miał wykonać przewóz koparki i części z Francji , M. do M. – S. – terminal . Załadunek miał nastąpić w dniu 3.12.2010r zaś dostawa miała być dokonana w dniu 7.12.2010r . Wskazano w nim ,ze osobą kontaktową przy załadunku ma być E. oraz ,że w chwili przyjazdu ciężarówki w punkcie przejściowym, przy rozładunku kierowca jest zobligowany do kontaktu telefonicznego ze spedytorem. Podano w nim również ,że kierowcą który ma wykonać przedmiotowy przewóz to M. H. (1) samochodem o numerze rejestracyjnym (...)/ (...) 44 PJ (dowód: umowa z dnia 2.11.2010r k- 140,298, zeznania świadków: M. H. k- 234-235,Ł. J. k- 238, E. K. k- 422-423, zeznania pozwanego k- 452).

W dniu 19.11.2010r powód potwierdził spółce (...) zamówienie na zakup kołowej ładowarki widłowej serii (...) model MT 1440 produkcji M.. Wskazano w nim ,że wartość towaru to 62.250,00 EURO ,a odbiorcą ładunku jest (...), K. (dowód: zamówienie k- 13).

W dniu 26.11.2010r powód (jako klient) zawarł z spółką z o.o. (...) jako spedytorem umowę spedycji przewozowej . Na jej podstawie ustalono ,że na każdy przewóz osobno powód (jako klient) wystawi zamówienie na przewóz , zawierający opisanie warunków i szczególnych właściwości konkretnego przewozu. Potwierdzeniem faktu nadania usługi jest oryginał listu przewozowego o ustalonym wzorcu (CMR) z adnotacjami nadawcy ładunku , przewoźnika (spedytora) , odbiorcy ładunku i organów celnych (pkt. 2 ust. 2.2. i 2.3. W pkt.6 ust.6.1 umowy strony postanowiły ,że spedytor ponosi odpowiedzialność przed powodem za całość ładunku od chwili jego przyjęcia do przewozu i do przekazania odbiorcy ładunku w wysokości wartości straconego , uszkodzonego lub nie dostarczonego ładunku (dowód: umowa spedycji k- 157-162). W dniu 26.11.2011r powód dokonał zgłoszenia do transportu wózka widłowego MT 1440, (...) za kwotę 62.250,00 EURO, wskazując ,że data podstawienia samochodu pod załadunek to dzień 01.12.2010r (dowód: zgłoszenie transportu k- 305,306) oraz zgłoszenie transportu platformy Ne 100 i części zapasowe (dowód: zamówienie transportowe k- 308,309).

W dniu 3.12.2010r spółka (...) jako sprzedający wystawił rachunek na rzecz powoda jako nabywcy w zakresie kołowej ładowarki widłowej serii (...) model MT 1440 produkcji spółki (...), Francja na kwotę 62.250,00 EURO . Wskazano w nim ,że odbiorcą ładunku w nim podanego jest (...) R.-M.”, K. (dowód: rachunek nr (...).10-K z dnia 3.12.2010r k- 55). Następnie w dniu 6.12.2010r spółka (...) wydał kolejny rachunek na rzecz powoda na kwotę 11.294,96 EURO w zakresie towaru w postaci zawieszanego wymiennego narzędzie robocze do ładowarki : kosz podnośnikowy NE 100 oraz zawieszanego wymiennego narzędzia roboczego do ładowarki : kosz podnośnikowy (...) (dowód : rachunek z dnia 6.12.2010r k- 60). Również w tym dniu powód wystawił dla (...) Technika (...) potwierdzenie zakupu za ogólną kwotę 11.294,96 EURO wraz z specyfikacją

(dowód: zamówienie z 6.12.2010r k- 16, specyfikacja k- 21).

Przedmiotowy przewóz na podstawie w/w umowy pozwany wykonał w ten sposób ,że przebywający w P. , w Francji pracownik pozwanego M. H. (1) otrzymał telefoniczne zlecenie na zabranie ładunku z miasta w Francji

(M.) i dowiezienia go do granicy Polski tj. przejścia granicznego w M.. Kierowca M. H. (2) otrzymał wraz z towarem otrzymał list przewozowy CMR oraz dokumenty dotyczące samego towaru (dowód: list przewozowy dla nadawcy k- 8, 164, 166, list przewozowy dla przewoźnika k- 75).

Gdy przyjechał na przejście graniczne w M. okazało się ,że nie ma jeszcze przewoźnika , który miał odebrać towar i przewozić go przez teren Ukrainy, albowiem pozwany nie miał uprawnień do wykonywania przewozu poza granicami Unii Europejskiej. W związku z tym kierowca skontaktował się z pracownikiem pozwanego Ł. J. (2) , który wykonywał wówczas obowiązki spedytora i on ustalił telefonicznie z pracownikami pani E. K. ,że przedmiotowy towar może czekać na terminalu lub w składzie celnym w P. , który wskazali. Tę informację przekazał kierowcy M. H. , który towar zawiózł do składu celnego w P. przy ulicy (...). Właścicielowi tego składu celnego przekazał dokumenty dotyczące przewożonego wózka oraz list przewozowy , który po zaopatrzeniu go pieczętą E. K. . Kierowca M. H. (1) wiedział ,że przedmiotowy wózek jest przewożony na zlecenie E. K..

Wózek przewożony przez pracownika pozwanego M. H. został rozładowany na tym składzie celnym. Następnie przedmiotowy wózek został

załadowany na ukraiński pojazd i zabrany z tego składu celnego (dowód: zeznania świadków: D. N. k- 277 -279, M. H. k- 235-236, Ł. J. k- 238-239, zeznania pozwanego k- 452).

W dniu 13.01.2011r do powoda nadszedł dokument w postaci potwierdzenia wysyłki nadany przez nadawcę tj. spółkę (...), Francja . Potwierdzono w nim ,że towar w postaci ładowarki kołowej widłowej serii (...) seria ME 1440 produkcji spółki (...), Francja nr serii (...) ze zdemontowanymi widłami paletowymi -1 sztuka, zawieszanego wymiennego osprzętu roboczego do ładowarki : kosz podnośnikowy NE 100, nr katalogowy (...) 1 sztuka , zestaw zaworów nr katalogowy – (...) - 2 sztuki, zawieszany wymienny osprzęt roboczy do ładowarki : kosz podnośnikowy (...), nr katalogowy (...) – 1 sztuka został wysłany w dniu 3 grudnia 2010r (kołowa ładowarka widłowa) i 6 grudnia 2010r (części zapasowe) (dowód: potwierdzenie k- 25).

W dniu 8.12.2010r pozwany wystawił na rzecz E. K. fakturę VAT za w/w wykonaną usługę transportową i z której należność E. K. uregulowała w całości (dowód: faktura VAT k – 142, 143, wyciąg bankowy pozwanego k- 141, zeznania świadków: Ł. J. (2) k- 238 -239, E. K. k- 423, zeznania pozwanego k- 452).

W dniu 5 września 2011r Sąd Gospodarczy Obwodu Winnickiego nie uwzględnił powództwa złożonego przez powodową spółkę przeciwko przedsiębiorcy K. O. J. (dowód: decyzja w/w Sądu z dnia 5.09.2011r z uzasadnieniem k- 116-119).

W dniu 28.10.2011r powód wezwał pozwanego o udzielenie odpowiedzi czy jest w posiadaniu wózka załadowczego MT 1440 , jeżeli nie to komu go przekazał (dowód: pismo z dnia 28.10.2011r k- 65). W dniu 15.11.2011r pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika skierował do pozwanego kolejne pismo w którym zarzucił mu , że mimo prowadzenia rozmów telefonicznych w zakresie przedmiotowego wózka na koniec zasłonił się nie pamięcią i brakiem jakichkolwiek informacji dotyczących utraconego ładunku (dowód: pismo z dnia 15.11.2011r k- 67-68).

W dniu 2.12.2011r powód znów wysłał do pozwanego pismo o treści jak w dniu 28.10.2011r (dowód: pismo z dnia 2.12.2011r k- 70-71).

W odpowiedzi na powyższe pismo pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wystosował w dniu 12.12.2011r do w/w pełnomocnika powoda pismo w którym poinformował go ,ze pozwany zawarł pisemną umowę z spedytorem E. K. działającą jako (...).U na dokonanie przewozu zamówionego przez powodową spółkę towaru. Przedmiotowa umowa została przez pozwanego wykonana zgodnie z postanowieniami tejże umowy. Spedytor nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do wykonanego przewozu i uiścił należność za jego wykonanie. Ponadto podniósł ,że powodowa spółka nie ma prawa do dochodzenia roszczeń od pozwanego na podstawie art. 20 CMR , gdyż nie jest ona ani nadawcą , ani odbiorcą jako podmiot niewymieniony w liście przewozowym. Poza tym stwierdził ,że towar został

wydany zgodnie z ustaleniami poczynionymi z spedytorem , który zlecił przewóz (dowód: pismo z dnia 12.12.2011r k- 72-73).

W dniu 12.08.2011r powód otrzymał pismo od Państwowej Służby Celnej Ukrainy Urząd Celny L. w którym poinformowano go ,że przez granicę celną Ukrainy w punkcie przejścia dla samochodowego ruchu (...) w okresie od grudnia 2010r do stycznia 2011r nie przejeżdżał w/w ładowacz kołowy MT-1440, (...), platforma NE 100- nr katalogowy (...), platforma (...) numer katalogowy (...), komplet zaworów numer katalogowy (...), części zapasowe do techniki rolniczej i innej techniki

(dowód : pismo z dnia 12.08.2011r k- 78).Podobną w swej treści informację udzielił powodowi w dniu 20.01.2012r Urząd Celny w P. , Oddział Celny w M. (dowód: pismo z dnia 20.01.2012r k- 19).

W dniu 5.04.2012r obywatel Białorusi D. Ł. uzyskał informację na stronie internetowej www.autoline.by ,że ładowarka teleskopowa M. MT 1440 o numerze seryjnym (...) jest do sprzedaży w Polsce , B. o czym poinformował powoda (dowód: pismo k- 310,311, ogłoszenie internetowe k- 312,313).

W ocenie Sądu zebrane w sprawie dowody z dokumentów zasługują na uwzględnienie , albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich treści, ani wiarygodności ; a poza tym należy tu mieć na uwadze treść art. 246 kpc.

Jeśli chodzi o ocenę dowodów osobowych w postaci zeznań świadków i pozwanego to one również zasługują na uwzględnienie w całości gdyż wzajemnie ze sobą korespondują, składane były spontanicznie , w jasny i klarowny sposób, bez wewnętrznych sprzeczności i jako takie logicznie wiązały się z pozostałym materiałem dowodowym ; Sąd jedynie nie przyjął za podstawę swych ustaleń faktycznych ,że przedmiotowy wózek kołowy załadowniczy wraz z oprzyrządowaniem , którego wydania domagał się powód znajduje się na terenie Polski w miejscowości B., albowiem samo ogłoszenie w internecie o treści wyżej wskazanej nie stanowi jednoznacznego dowodu na udowodnienie powyższego i że stało się to wskutek niewłaściwego działania pozwanego .

Sąd postanowił oddalić dowód zawnioskowany przez powoda w zakresie uzupełniającego przesłuchania świadka E. K. po myśli art. 227 kpc (k- 454).

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na początku należy podnieść ,że powód wywiódł swe roszczenie z faktu wykonania na zlecenie pozwanej spółki przewozu towarów na trasach międzynarodowych, tj. z Francji do Rosji, przez Polskę i przysługującego mu z tego tytułu roszczenia o zwrot towaru lub o odszkodowanie.

Sąd Okręgowy rozpoznając niniejsze powództwo uznał, że w sprawie znajdzie zastosowanie Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (zwana dalej CMR) sporządzona w G. dnia 19 maja 1956 (Dz. U. z 1962 r., nr 49, poz. 238, z późn. zm.).

Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 1 CMR przedmiotową konwencję stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Mając na uwadze treść powyższego przepisu należy stwierdzić, że z uwagi na międzynarodowy charakter wykonywanego przez pozwanego odpłatnego przewozu towarów, co w toku procesu było bezsporne, w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy w/w Konwencji, w tym uregulowania art. 3 i 31.

W ocenie Sądu zgodnie z treścią art. 31 CMR w wszystkich sporach , które wynikają z przewozów podlegających niniejszej Konwencji powód może wnosić sprawę do sądów umawiających się krajów , określonych przez strony w drodze wspólnego porozumienia , a ponadto do sądów kraju , na którego obszarze: a) pozwany ma stałe miejsce zamieszkania , główną siedzibę lub filię, albo agencję , za której pośrednictwem zawarto umowę o przewóz, albo znajduje się miejsce przyjęcia towaru do przewozu lub miejsce jego dostawy i nie może wnosić sprawy do innych sądów. Należy w tym miejscu podnieść ,że strony o których mowa w art. 31 CMR są to strony sporu, a nie strony przewozu. W braku porozumienia prorogacyjne powództwo może być wytoczone przed sąd jednego z państw określonych w art. 31 ust1 lit. a lub b.

W związku z oceniając zasadność wniesionego powództwa należy na początku podnieść , że zgodnie z art. 4 i 9 CMR list przewozowy jest dowodem zawarcia umowy przewozu na warunkach określonych w Konwencji oraz dowodem przyjęcia towaru przez przewoźnika. Towar powinien być przez przewoźnika wydany odbiorcy wskazanemu w liście przewozowym. Jeżeli stwierdzono zaginięcie towaru , odbiorca – jak wynika z art. 13 CMR – może w imieniu własnym dochodzić wobec przewoźnika roszczeń wynikających z umowy przewozu. Regulacja ta nie oznacza, że wyłącznie odbiorca przesyłki jest legitymowany do dochodzenia roszczeń wobec przewoźnika, gdyż według art. 27 par 1 pkt. 2 ustawy z dnia 12.11.1965r – Prawo prywatne międzynarodowe do zobowiązań z umowy przewozu , w braku innych uzgodnień stron , stosuje się prawo państwa , w którym w chwili zawarcia umowy ma siedzibę przewoźnik. W niniejszej sprawie strony nie dokonały wyboru prawa, a pozwany ma siedzibę w Polsce zastosowanie będzie miał przepis art.1 ust.3 prawa przewozowego, zgodnie z którym przepisy tej ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych , jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej . Zgodnie z art. 75 ust.3 pkt. 2 lit. b prawa przewozowego roszczenie wobec przewoźnika z tytułu utraty, ubytku lub uszkodzenia przesyłki przysługuje nadawcy lub odbiorcy zależnie od tego komu przysługuje prawo rozporządzenia przesyłką. Z regulacji art. 12 i 13 CMR należy przyjąć ,że prawo rozporządzenia przesyłką przysługuje nadawcy , chyba ,że drugi egzemplarz listu przewozowego został wydany odbiorcy lub ,że odbiorca skorzystał z prawa przewidzianego w art. 13 ust 1 czyli zażądał od przewoźnika wydania za pokwitowaniem listu przewozowego lub towaru po przybycie na miejsce przeznaczenia; od tej chwili prawo rozporządzania przesyłką przysługuje tylko odbiorcy.

W niniejszej sprawie , aby ustalić status stron w rozumieniu w/w przepisów należy zdaniem Sądu wyjść od tego ,że zgodnie z w/w art. 4 i 9 CMR list przewozowy nie jest przesłanką zawarcia umowy przewozu. Jedną z podstawowych funkcji jakie spełnia list przewozowy jest funkcja dowodowa , jednak osiąga ona swój pełny walor tylko w „ w braku przeciwnego dowodu”.

Konwencja CMR nie zawiera definicji pojęcia nadawcy jednak nie ulega wątpliwości ,ze nadawca jest kontrahentem przewoźnika czyli drugą – obok przewoźnika – stroną umowy przewozu towarów. Przy zawieraniu umowy przewozu właściciel przewożonego towaru może skorzystać z pomocy innych podmiotów. Jeżeli właściciel posługuje się spedytorem , który występuje wobec przewoźnika we własnym imieniu , kontrahentem przewoźnika , a tym samym stroną przewozu jest spedytor.

W realiach niniejszej sprawy powód nie był ani nadawcą , ani odbiorcą przesyłki. Oceniając powyższe na podstawie treści listów przewozowych , jakie powód przedstawił wynika ,że nadawcą była spółka (...) w Francji na zlecenie spółki (...), Cypr , zaś odbiorcą (...) K. dla powoda; jako przewoźnika wskazano pozwanego (k- 166). Powyższe koresponduje z treścią dowodu w postaci potwierdzenia przesyłki (k-25) – jeśli chodzi o nadawcę przesyłki oraz z zamówieniem z dnia 19.11.2010r (k- 13) – jeśli chodzi o odbiorcę przesyłki.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie dowody przemawiają za tym , aby uznać ,że list przewozowy nie odzwierciedla stanu faktycznego w zakresie zawarcia przedmiotowej umowy przewozu. Zdaniem Sądu nie może budzić wątpliwości ,że w zakresie spedycji przewozowej towarów powód zawarł umowę z spółką z o.o. (...) i na podstawie jej zapisów to ta spółka była odpowiedzialna wobec powoda za całość towaru od chwili jego przyjęcia do przewozu do przekazania odbiorcy ładunku oraz ,że tenże spedytor działa na zlecenie powoda w zakresie usług przewozowych lecz w imieniu własnym (dowód: umowa spedycji k-157- 160).

Ponadto w ocenie Sądu pozwany zawarł przedmiotową umowę przewozu na podstawie zlecenia, które wydała jako spedytor przedsiębiorca w osobie E. K.. Świadczą o tym zeznania świadków w osobach E. K., M. H. (2), Ł. J. (2) i pozwanego oraz dokumenty w postaci: umowy z dnia 2.11.2010r k- 140,297, wyciągu bankowego powoda k- 141, faktury VAT k- 142-144, listu przewozowego dla przewoźnika k- 75; a nie zaś powód, ani żadna z stron wymieniona w/w listach przewozowych; szczególnie, że powód nie wykazał, że otrzymał drugi egzemplarz listu przewozowego. W tej sytuacji skoro drugą stroną umowy przewozu z pozwanym była E. K. to należy przyjąć, że pozwany tę umowę wykonał w całości, albowiem towar który przewoził na jej podstawie winien dowieść do przejścia granicznego M.-S.; co też uczynił i w zakresie wykonywanego przewozu był obowiązany do wykonywania instrukcji wydawanych przez E. K., którą świetle powyższego należało uznać za nadawcę przesyłki w zakresie umowy przewozu zawartej przez nią z pozwanym – co wypełnia dyspozycję art. 14 CMR (podobnie SN w wyroku i uzasadnieniu z dnia 3.09.2003r, sygn. akt II CKN 415/01) – i co świadek E. K. potwierdziła jednoznacznie w swych zeznaniach. Kwestia na jakiej podstawie działała E. K. i na czyje zlecenie nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W tym miejscu Sąd pragnie podnieść, że zgodnie z art. 5 CMR Konwencja nie zawiera normatywnego wzorca listu przewozowego. Przepisy prawa polskiego nie zawierają normy, która wprost zezwalałaby na zastąpienie podpisu na liście przewozowym drukiem bądź stemplem danej osoby. Nie oznacza to jednak, że list przewozowy wystawiony w Polsce, zawierający zamiast podpisów nadawcy i przewoźnika ich wydrukowane nazwy lub stemple należałoby uznać za nieważny czy też z brakami obniżającymi jego walory dowodowe. W niniejszej sprawie E. K. nie zaprzeczyła, że pieczętka na liście przewozowym przewoźnika – pozwanego, którą się posłużono na w/w składzie celnym w P. nie jest jej własnością, albo że została podrobiona. Intencją art. 5 CMR jest uwzględnienie specyfiki umów przewozu i przyjmowanie za dozwolone zastępowanie podpisów w sposób określony w art. 5 CMR. Odmienne stanowisko byłoby znacznym rygoryzmem przy liberalnych w swej treści przepisach CMR (por. Komentarz do przepisów o umowie przewozu i spedycji, Kodeks cywilny, prawo przewozowe, CMR, W. Górski, K. Wesółowski, Gdańsk 2006, str. 259-260).

Powyższe okoliczności wskazują, że powoda i pozwanych nie łączyła żadna umowa przewozu, ani żadna inna. Nie można przyjąć w okolicznościach sprawy, że pozwany wykonywał przedmiotowy przewóz jako podwykonawca bądź jako przewoźnik sukcesywny na zlecenie powoda. Nie wynika to z żadnego dowodu zgromadzonego w aktach sprawy.

W tej sytuacji powód nie jest legitymowany do jakichkolwiek roszczeń wobec pozwanego na podstawie przepisów Konwencji CMR, ani prawa przewozowego.

Zdaniem Sądu zgłoszone przez powoda roszczenie winno się rozpatrywać wyłącznie przez pryzmat przepisów Konwencji CMR i prawa przewozowego, albowiem zgodnie z zasadą *lex derogat legi generali* podstawowym aktem prawnym dotyczącym umowy przewozu jest prawo przewozowe, które w myśl art. 1 ust.1 ma zastosowanie do przewozów rzeczy wykonywanych przez uprawnionych przewoźników. Ponadto art.1 ust 3 prawa przewozowego stanowi wprost, że przepisy prawa przewozowego stosuje się również do przewozów międzynarodowych w zakresie nieuregulowanym umowami międzynarodowymi. W tej sytuacji jeśli jakaś kwestia nie została unormowana w Konwencji CMR, należy w tym zakresie skorzystać z przepisów prawa przewozowego. Z tych też względów należy przyjąć, że zarówno Konwencja CMR jak i prawo przewozowe zawierają w swych uregulowaniach kwestie dotyczące ogólnych zasad odpowiedzialności odszkodowawczej począwszy od zasad odpowiedzialności (zasada ryzyka), poprzez specjalne domniemania, aż po limity odszkodowań i szczególne zasady ich ustalania. Skoro przepisy prawa przewozowego i CMR przewidują odmienne uregulowania dotyczące dochodzenia roszczeń od przewoźnika od ogólnych zasad odpowiedzialności przewidzianych w przepisach kodeksu cywilnego to należy stosować te pierwsze; szczególnie, że wynika to wprost z art. 90 prawa przewozowego, stanowiącym, iż kodeks cywilny stosuje się wyłącznie w sprawach nieuregulowanych ustawą. Z tych też względów, mając na uwadze całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy Sąd przyjął, że przepisy Konwencji CMR i prawa przewozowego kompleksowo regulują kwestię odpowiedzialności za szkodę dlatego wskazane przez powoda podstawy prawne dochodzonego roszczenia art. 222 kc, 471 kc (pismo powoda z dnia 23.04.2012r k -217) nie będą mieć zastosowania w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak sentencji orzeczenia po myśli wskazanych w uzasadnieniu przepisów.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w treści art. 98 par 1 kpc , art. 99 kpc i art. 108 kpc.

Zarządzenie:

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. obu stron,

- kal. 14 dni.